

Người sua dân dương cầm

Trần Thị Hằng
Nguyễn Hải Hà dịch

TRẦN THỊ HẰNG
NGUYỄN HẢI HÀ DỊCH

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 1

Mùi của khu rừng. Khu rừng mùa thu vừa chập choạng tối. Cơn gió thổi qua những tán cây làm lá reo xào xạc. Mùi của khu rừng đang đổ chiều về tối.

Vấn đề là chẳng có khu rừng nào ở gần đây cả. Rõ ràng tôi có người thấy mùi khô hanh của mùa thu, cảm thấy toàn bộ tâm trạng như đang chùng xuống lúc đêm tối dần buông trong khi tôi đang đứng ở một góc tại phòng thể chất của trường cấp ba. Chỉ là một học sinh được giao cho nhiệm vụ dẫn đường, tôi đang đứng trơ trọi một mình trong căn phòng không một bóng người sau giờ học.

Trước mắt tôi là một chiếc đàn dương cầm màu đen, to lớn. Nó chắc chắn là một chiếc đàn dương cầm đen huyền và to lớn. Nắp phím đang mở, một người đàn ông đang đứng cạnh đó. Người đàn ông liếc nhìn về phía tôi lúc này đang không biết phải nói gì. Khi người đó bấm vào một vài phím đàn thì mùi của rừng, mùi của những tàng cây đung đưa lại lan tỏa ra từ nắp đàn để mở kia. Trời mỗi lúc một tối. Khi ấy, tôi mười bảy tuổi.

Chương 2

Do tôi tình cờ còn ngồi lại trong lớp học vào lúc đó nên thầy giáo chủ nhiệm đã nhờ tôi hướng dẫn cho một vị khách. Đang trong giai đoạn thi giữa kì học kì hai của lớp 11, bọn tôi không có hoạt động câu lạc bộ gì cả. Kiểu học sinh sống ở ký túc xá một mình như tôi mà lại phải về nhà ngay từ đầu giờ chiều như vậy thì quá chán nên tôi đang định sẽ vào ngồi tự học trong thư viện.

"Xin lỗi nhé, Tomura."

Thầy giáo nói thêm.

"Thầy bận họp hội đồng. Tầm bốn giờ người ta sẽ đến, em chỉ cần dẫn khách tới phòng thể chất là được."

"Vâng", tôi đáp vậy. Bình thường tôi cũng là đứa hay được nhờ vả. Có lẽ tôi là đứa dễ nhờ, hoặc giả không phải dạng biết từ chối chẳng. Cũng có thể họ thấy tôi khá rảnh rỗi. Đúng là tôi có đầy thời gian. Tôi còn không nghĩ ra được mình phải làm gì, cũng chẳng muốn làm gì cả. Tôi chỉ cần cứ tốt nghiệp cấp ba thế này, rồi kiếm được một chỗ làm, miễn sao có thể sống được đã là tốt lắm rồi. Tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Nói là được nhờ vả nhiều chứ thật ra những việc tôi được nhờ đâu có to tát gì. Chuyện quan trọng đã có những người tầm cỡ lo rồi. Những chuyện nhỏ nhặt khác thì giao ai mà chẳng xong. Vị khách đến trường ngày hôm đó chắc cũng chỉ là vị khách thường thường nào đó thôi.

Nói đến đây, tôi mới nhớ mình cũng chỉ được nhờ dẫn khách tới phòng thể chất thôi chứ không được nói cho biết vị khách sắp đến là người như thế nào.

"Vị khách nào sẽ đến vậy ạ?"

Thầy giáo chủ nhiệm đang định rời khỏi phòng học, quay lại nhìn tôi và nói " Là người lên đây."

Tôi không nhớ mình đã nghe qua cụm từ "người lên đây" bao giờ. Người đó đến *sửa điều hòa chẳng? Vậy tại sao lại là phòng thể chất nhỉ? Nhưng tôi lại thấy chuyện đó cũng chẳng có gì quan trọng.

Tôi ngồi trong phòng học sau giờ tan trường, giết thời gian tầm một tiếng bằng cách đọc sách giáo khoa môn lịch sử vì ngày hôm sau phải thi. Gần bốn giờ, khi tôi tới phòng giáo vụ thì vị khách kia đã đến rồi. Bác ấy mặc chiếc áo khoác màu nâu, tay sách theo một chiếc cặp lớn, đứng thẳng người đợi bên ngoài ô cửa kính phòng giáo vụ.

*Từ "lên đây" trong tiếng nhật là (chouritsu) tương đối hiếm gặp nên Tomura đã hiểu lầm là (điều hòa).

"Bác đến sửa điều hòa ạ?"

Tôi vừa mở cửa từ bên trong ra vừa hỏi.

"Tôi là Itadori ở cửa hàng nhạc cụ Eto."

Nhạc cụ? Thế thì có lẽ vị khách lớn tuổi này không phải là người tôi phải đón rồi. Đáng ra tôi nên hỏi thầy chủ nhiệm tên vị khách đến hôm nay là gì.

"Thầy Kubota có báo hôm nay thầy có cuộc họp. Nhưng chỉ cần có cây đàn dương cầm là được rồi."

Người đàn ông nói vậy. Kubota là tên thầy giáo chủ nhiệm, người đã nhờ tôi hướng dẫn khi khách đến.

"Thầy giáo dặn cháu dẫn bác đến phòng thể chất," tôi vừa nói vừa lấy ra đôi dép nâu đi trong nhà dành cho khách.

"Đúng rồi. Hôm nay sẽ dành cho cây đàn dương cầm trong phòng thể chất."

Dành cho cây đàn dương cầm, là ý gì đây? Tôi cũng chẳng muốn nghĩ sâu xa làm gì, bởi cũng chẳng có hứng thú mấy.

"Mời bác đi đường này."

Tôi vừa bước đi trước dẫn lối, người đó lập tức đi theo ngay. Fdg Trong chiếc cặp của bác có vẻ rất nặng. Tôi định dẫn bác ấy tới chỗ cây đàn rồi sẽ về nhà luôn.

Người đàn ông bước tới trước cây đàn, đặt chiếc cặp xuống sàn rồi cúi đầu chào tôi. Tôi nghĩ cái gật đầu đó có nghĩa đến đây thôi được rồi. Tôi cũng cúi đầu chào lại rồi quay gót. Phòng thể chất vốn ồn ào bởi những hoạt động của câu lạc bộ bóng rổ hay bóng chuyền nay lặng im như tờ. Ánh nắng cuối chiều hắt vào qua những ô cửa ở tít trên cao.

Khi tôi định đi ra dãy hành lang nối liền với phòng thể chất thì có tiếng đàn dương cầm vang lên phía sau lưng. Tôi quay lại nhìn mới biết đó là tiếng từ cây đàn. Nếu không quay lại có lẽ tôi đã ko thể nghĩ nó là âm thanh phát ra từ một nhạc cụ. Âm thanh đó mang hình thái rõ nét hơn tiếng nhạc cụ rất nhiều, gợi lên một cảm xúc gì đó rất bồi hồi, tôi không thể nó rõ được thứ đó chính xác là gì nhưng cảm thấy nó thật tuyệt vời. Cảm giác mình đã từng qua nghe âm thanh này trước đây.

Người đàn ông chẳng để ý tới việc tôi đang ngoái lại nhìn, tiếp tục gõ gõ lên phím đàn. Không phải bác ấy đang chơi đàn mà chỉ là đang kiểm tra một vài âm nào đó. Tôi đứng ở đấy một lúc rồi quay trở lại chỗ cây đàn dương cầm.

Người đàn ông cũng không mảy may để ý rằng tôi đang quay trở lại. Bác ấy đứng dịch sang ngang một chút so với phím đàn rồi mở nắp cây dương cầm. Nắp đàn trông như một cánh chim. Người đàn ông nâng cái

cánh to tướng màu đen đỏ lên, dùng thanh chống để nó khỏi sập rồi lại gõ lên phím đàn một lần nữa.

Mùi hương của rừng. Lối vào khu rừng khi trời chập choạng tối. Tôi đã định bước vào nhưng lại thôi. Bởi vì khu rừng thật sự nguy hiểm khi tắt ánh hoàng hôn. Hồi nhỏ, tôi vẫn thường được kể cho nghe câu chuyện về những đứa trẻ bị lạc trong rừng mãi không thể trở về nhà. Khi trời sẫm tối, không được đi vào trong rừng. Mới lúc này vẫn còn là ban ngày nhưng đêm tối ập xuống nhanh hơn những gì ta tưởng.

Khi tôi quay lại thực tại đã thấy người đàn ông mở chiếc cặp hình vuông đặt dưới sàn nhà. Toàn những dụng cụ tôi chưa từng nhìn thấy. Bác ấy định dùng chúng thế nào với cây đàn dương cầm nhỉ? Bác ấy đang làm gì với cây đàn thế? Tôi nghĩ mình không được phép hỏi. Hỏi đồng nghĩa với gánh trách nhiệm lên mình. Tôi có cảm giác khi mình đặt câu hỏi và có được câu trả lời, tôi sẽ buộc phải đáp trả lại bác ấy điều gì đó. Những câu hỏi như vòng xoáy cuộn trong đầu tôi nhưng chẳng thành hình dạng gì. Có lẽ tôi cũng chẳng có thứ gì để đáp trả.

Bác định làm thế nào với cây đàn dương cầm? Bác muốn làm gì với cây đàn dương cầm? Hay bác đang làm gì với cây đàn dương cầm? Lúc đó, tôi còn chẳng biết mình muốn hỏi câu gì nhất nữa. Đến tận bây giờ, tôi cũng chẳng biết. Giá lúc ấy tôi mạnh dạn hỏi thì tốt biết mấy. Dẫu ngày ấy, các câu hỏi trong tôi còn chưa thành hình thành dạng, nhưng tôi cứ ném hết thắc mắc trong lòng ra với bác ấy là được mà. Tôi đã bao lần nghĩ đến điều đó. Nếu như tôi mở lời lúc ấy, tôi sẽ chẳng mãi đi tìm câu trả lời cho mình. Bởi một khi tôi được nghe câu trả lời, tôi sẽ bị thuyết phục ngay.

Tôi đã không nói gì hết, chỉ đứng ở đó, lặng lẽ quan sát để không làm phiền người đàn ông này.

Ngôi trường tiểu học nhỏ xíu ngày xưa hay trường cấp hai tôi từng theo học đều có đàn dương cầm. Tuy không phải là cây đại dương giống ở

đây nhưng tôi biết rất rõ âm thanh của chúng như thế nào, tôi cũng nhiều lần phải hát theo nhịp đàn rồi mà.

Vậy mà tôi lại có cảm giác đây là lần đầu tiên tôi thấy thứ nhạc cụ đen huyền, to lớn đó. Chí ít thì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy các bộ phận bên trong của cây đàn khi mở nắp. Vì vậy, lẽ đương nhiên những xúc cảm chạm vào da thịt tôi của thanh âm sinh ra từ hộp đàn kia cũng là lần đầu.

Mùi hương của rừng. Hương rừng mùa thu, về đêm. Tôi đặt chiếc cặp mình xuống sàn, đứng bên cạnh lắng nghe những âm sắc của dương cầm đang dần dần thay đổi. Có lẽ tôi đã đứng thế chừng hơn hai tiếng, mê mãi quên luôn cả thời gian.

Khu rừng mùa thu, khi tối trời, tôi dần thu hẹp lại được cung thời gian. Mùa thu nhưng là mùa thu tháng Chín, mà cũng tầm thượng tuần* tháng Chín. Nói là tối nhưng cũng chỉ nhá nhem tối thôi, khi nhiệt độ thấp dần, chắc tầm sáu giờ chiều. Tầm sáu giờ chiều trong thị trấn thì vẫn còn sáng rõ nhưng với những ập nhà ẩn hiện trong núi, rừng đã lấy đi ánh sáng cuối cùng của vầng thái dương. Dường như ta cảm thấy những sinh vật sống trong núi đã ở sẵn đó và đang nín thở đợi đêm xuống để bắt đầu nhịp sống riêng. Thứ âm thanh tĩnh lặng, ấm áp lại thật sâu. Âm thanh ấy tuôn chảy ra từ chiếc đàn dương cầm.

(*thượng tuần tháng chín: mười ngày đầu tiên của tháng chín)

"Chiếc đàn này cũng khá cũ rồi nhỉ."

Người đàn ông bắt đầu lên tiếng, có lẽ là lúc bác ấy đã gần hoàn tất phần việc của mình.

"Nhưng âm thanh của nó thật dịu dàng."

"Vâng." Tôi chỉ biết trả lời có vậy. Tôi không hiểu thế nào thì được gọi là âm thanh dịu dàng.

"Đàn tốt đấy."

"Vâng." Tôi lại gật đầu

"Bởi vì ngày xưa chúng ta đã có những khu rừng và thảo nguyên tuyệt vời."

"Dạ?"

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)